

I. Pluja.

Pluja, aigua
disfressada
de paraules,
nimbe deleteri
abrandat
a l'ombra del vent,
pollancs persistent,
vanitosos,
a l'embat del fred,
rompre esteles
de glaç
al solc del poema,
empremtes de lluna
a la sorra tèbia
de la tarda,
collage
de quadrats
sobre una tela de sac,
endolcir
de paraules
la llarga absència,
colors estampats
a l'arquitectura
dels somnis.

Pluja, escala
cromàtica de blaus
inscrits en el gris dels somnis,
plors sorgits
del creïll
d'una terra fosca,

llàgrimes arrencades
amb les ungles
brutes de fang,
derelictes marítims
enterrats
a la sorra dels anys,
mars de mirades ignotes,
de blaus atansats
als déus de la tarda.

Rellotge meu marcant
el teu temps
amb compassos de silenci,
viure només,
havent rebut
la brisa del vespre,
amb el mar
que era com una olor
o un paisatge de la infantesa,
amb els déus allà
i la pluja caient dels ràfecs
de les cases a l'hivern,
amb la lluna corrent
entre núvols negres
de tempesta
i el naufragi
d'un temps
sense futur,
potser amb una sala
blanca d'hospital
esperant
allà al fons
i el deliri, l'oblit
de qui sóc, sense tu.

Pluja.

II. Una altra pluja.

Pluja. Perfer reductes íntims
de quietud entre cadències
rònegues, dissonants, tenir
una hora blava al temps
melangiós del capvespre,
haver escoltat el lentíssim
moviment de la fantasia
cromàtica dels somnis,
vagarejar amb moviments
asintàctics, abandonar-se
als déus i a designis incerts,
tirar els daus i respirar
l'atmosfera densa del declivi
interessant, caminar sota
la pluja esparsa, obrir l'aixeta
del rentamans i reprendre
el ritme nou d'un degoteig
constant, haver palpat
les absències que evoca
la mar a l'hivern, besar
els colors de la tarda i desar
poemes inacabats al fons
fosc d'un calaix.
Comprendre al final
que plou temps
sobre els patis interiors
i també als jardins del desig,
que la sembra al solc esquiu
de l'espera s'arrecera
a l'ombra d'un vent indecís,
amatent al so greu
i monòton d'una altra pluja.

III. El temps, la pluja.

Reprendre el temps, la pluja, el so de gent
enraonant o aplaudint la bellesa
d'algun capvespre, les clarors que surten
després de la pluja
a l'horitzó retallat de vells xiprers sota el fred.

Obrir solcs de versos a la rella indecisa
de la lluna i els astres, el pacte del temps
—espargit com palla ventada a l'era del demà
imprecís— amb les solituds i les absències
que ocupen les imatges metàl·liques
dels somieigs, seguir cal·ligrames amb el blau
de cada tarda, a cada gest del dia llegir-hi
el tempteig que el fa ser, obrir-me la camisa
i entomar la pluja freda d'una tempesta
d'estiu, ser poeta, mariner, passejar-me
per la brisa del vespre, l'*adagio* melangiós
i lent, el preludi humil de la pluja que travessa
la nit i cau sobre els teulats, sobre els erms,
sobre les runes que anem tirant al barranc
de l'oblit quan hauríem de fer inventari
de tots els ports, de totes les pluges
que hem tingut, de tots els estels, de totes
les brises, i acariciar totes les hores, tots
els núvols de polseguera dels camins, els mots
que s'alcen, rics de misteris, a cada instant.

IV. Si em venç la son i no hi ha presagi...

Si em venç la son i no hi ha presagi
d'oratge maliciós que percudeixi
la pluja, la pluja se m'escamparà
quan els xiprers aspres, silenciosos,
lleus, vetllin la brisa humida i vingui
l'hora el·líptica de la lluna vella
a omplir d'ombres subtils i llargues
la cambra, provant a l'atzucac
—quan estigui núvol o el ploviscó s'aturi—
d'esmolar les urpes
fosques i salvatges del demà.

Conjuraré el vent al sembrat
de mots dels solcs esquius,
al poema blau, indecís, greu
que m'ha de sortir de la nit
hospitalària quan em pentini
amb els dits la terra fosca
dels designis incerts, preguntant
a l'oracle dels déus menors
una altra pluja fina i persistent
si pot ser, un altre temps lleu
de paraigües oberts, de brou
bullint, de fang al carrer,
de bossa d'aigua calenta al llit.

V. Pluja embeguda de silencis.

Com la gravidesa
del contrabaix
rere una melodia
de Charlie Parker
és la pluja talment
la meva companya
esquitxant la tinta
del paper pautat
del temps dispers
incaut
improvís.

Una música
trista de pluja
m'acompanya
amb ritmes
compassats
pel temps
i per la pluja
a la melodia
als ritmes
sincopats
d'un llibre
d'imatges
de Debussy.

VI. Un compàs de pl

Pluja. Entre silenci i silenci, un compàs
de pluja. Llum esparsa sobre els terrats.

Algú traurà els llençols de l'estenedor
i la tarda llavors serà dolça des dels balcons.
Si encara plou, al vespre s'ompliran els cafès
de veus i de serradures, del remoreig net
i constant de la pluja, i un xiquet plorarà
des de la fosca d'un pis llogat, humit, vell.
Quan es faci tard, si el xàfec estreny
hi haurà corredisses pels carrers grisos
i algun paraigües volarà potser també
amb el remolí d'una ventada traïdora.
Avui s'encendran els fanals més aviat,
alguna botiga tindrà tancat per inventari
i l'adroguer, amb llapis a l'orella
i guardapols gastat, estarà llegint
un *western* rònc de segona mà.
De tant en tant mirarà si encara plou.
Algú entrarà al *colmado*, a la caixa
rural, a la llotja, al cine del raval.
Sota els porxos de la plaça un pobre
demanarà caritat. Un home aparcarà
la Lambretta quan la pluja reprengui
el seu neguit, freda i agressiva, i durà
el seu fill a coll del sidecar al replà